

[Victor Pürschel.]

at en saadan Tvivl — nemlig Tvivlen, hvorvidt Lovforslaget er grundlovsmedholdeligt — ogsaa maa gælde med Hensyn til den nu foreslaaede Formulering. Saa hele det ærede Medlems Ræsonnement om, at Professor Poul Andersen har skrevet om den tidligere Formulering, rammer helt ved Siden af.

Da dette Lovforslag var til første Behandling, skete der det, som det vil erindres, at det ærede Medlem Hr. Steen betegnede Lovforslaget som et Udgangspunkt. Et Udgangspunkt er, som det blev sagt ved den Lejlighed, noget, man fjerner sig fra, og det ærede Medlem vilde jo meget gerne fjerne sig fra dette Lovforslag — derom var der ingen Tvivl. Og at hans Parti oprigtigt ønskede at holde sig saa fjernt som muligt — derom tvivlede heller ingen. Og skulde man have tvivlet, saa kunde man se det i det Nummer af „Tidens Stemme“, der udkom i Gaar, dette mærkelige Tidsskrift, hvor der undertiden staaer meget læseværdige Ting, men hvis største Afdeling er et Alderdomsasyll for døende radikale Tanker — her hæges de af kærlige Hænder. Det burde maaske hellere hedde „Fortidens Stemme“.

Den radikale Uvilje var imidlertid sikker nok. Men det gik, som jeg ventede, de strittede imod, men de maatte tilbage til Udgangspunktet. Det ærede Medlem Hr. Steen vil naturligvis sige, at han har faaet væsentlige Ændringer, og nogle er der jo ogsaa kommet, men den principielle dybe Uoverensstemmelse er ikke fjernet. Det viser sig altsaa, at Sammenhængskraften om Magten var større end den Tiltrækning, som den rette Løsning af Sagerne øvede. Sagligt set er Radikalismen, at dømme efter en Række Presseudtalelser og senest i „Tidens Stemme“, imod dette Lovforslag, men politisk er den for det. Og hver Gang det sker, at et Parti saaledes lader sig trække med af Sagen uvedkommende Hensyn til noget, som Partiet anser for sagligt urigtigt, og klart har tilkendegivet, at det anser for sagligt urigtigt, saa sprænger man et Stykke bort af det i Forvejen vaklende Grundlag, hvorpaa Partistyret hviler. Det har vi set Gang paa Gang, senest med Hensyn til det Forslag, der blev fremsat i Forgaars og nylig blev behandlet, og det ser vi altsaa gentaget her i Dag. De Radikale var jo i sin Tid saa stolte af den Trylleformel, de havde fundet for Samarbejdet med Regeringen: Hvad vi ikke er enige om, lader vi ligge

— men den har altsaa vist sig ikke at slaa til ved denne Lejlighed. Den svigter her over for et daarligt Lovforslag, i Forgaars sejrede den over for et Lovforslag, der havde en bedre Tendens. Klarere og klarere bliver det da, at den radikale Indsats i dansk Politik er, som jeg saa ofte har sagt det, af lammende Karakter. Naar dertil kan føjes, at denne Evne svigter over for de daarlige Forslag og kun gør sig gældende over for de gode, har jeg ogsaa dermed sagt, at efter min Mening vil Historiens Dom over det radikale Partis Indsats i dansk Politik blive meget ubehagelig.

Der kan jo ikke være Tvivl om, at Dagen i Dag er Justitsministerens. Det er en Triumfens Dag for ham, han sætter sin Hæl haardt paa „Politiken“, paa det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, paa Hr. Zahle og paa Hr. Fog-Petersen. Nu under jeg naturligvis de Radikale alle de skarpe og haarde Hæle, som kan præsteres i den danske Befolkning, og det er jo ogsaa muligt, at Regeringen vil gaa til en ekstraordinær Forøgelse af den hjemlige Beholdning til Brug i en kommende Krisesituation paa dette Omraade. Egentlig pacifistisk er Stemningen mellem de to Partier jo ikke for Tiden. Men for Sagens Skyld beklager jeg denne Udvikling. Det er dybt beklageligt, at denne Sag er kommet til at ligge saaledes, at det er blevet en Prestigesag for Ministeren, som for sin Prestiges Skyld — saaledes ser det ud efter de Udtalelser, der foreligger for Offentligheden — maa forlange denne Sag gennemført, uden at der gives Tid til tilstrækkelig Gennemarbejdning af den.

Naar det radikale Parti har staaet saa svagt i denne Sag, saa skyldes det, foruden Sammenholdet om Magten, maaske ogsaa dette, at det demagogiske Moment i denne Sag er paa Ministerens Side. Jeg sigter ikke Ministeren selv for Misbrug, men det forekommer mig, at nogle af hans Medhjælpere ikke kan sige sig fri herfor.

Over for Dommernes i mine Øje sagligt særdeles vel motiverede Modstand imod dette Forslag i alle dets skiftende Skikkelser har man i Pressen mobiliseret Uviljen mod Dommerstanden, mod Dommerhovmodet, mod Dommernes paastaaede Ufejlbarehed. Jeg sagde allerede ved første Behandling, at man efter min Mening gør Dommerstanden Uret paa dette Punkt, man klistrer en Etikette paa hele Standen, som ikke har nogen Berettigelse. Der kan maaske nævnes